

Arrest

nr. 29 083 van 25 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 6 mei 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 april 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), haar ter kennis gebracht op 6 april 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SCHORMANS, die loco advocaten V. VAN AELST en G. GAUQUIE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Thaise nationaliteit te zijn.

Verzoekster heeft een vriend de heer D.S.V. , van Nederlandse nationaliteit.

Op 21 mei 2008 verzoekt verzoekster de Belgische overheid om haar een visum type c voor kort verblijf toe te kennen.

Op 20 juni 2008 wordt het visum kort verblijf aan verzoekster toegekend.

Op 12 juli 2008 is verzoekster naar België gekomen.

Op 14 oktober 2008 heeft verzoekster samen met haar vriend, de heer D.S.V. een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen.

Op 5 november 2008 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie.

Op 19 januari 2009 wordt er een samenwoningcontrole gehouden op het adres van verzoekster en de heer D.S.V.

Op 2 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Volgens Art. 3, 1° en 2° van het K.B. van 07.05.2008: betrokkene heeft onvoldoende aangetoond dat zij en haar partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen.

Betrokkene brengt slechts het bewijs aan dat er door haar partner geld overgemaakt is naar haar in januari 2008 en enkele foto's die de relatie moeten staven. Het duurzame en stabiele karakter van de relatie werd dus niet aangetoond.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3.2b van de Europese verblijfsrichtlijnen 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38), van artikel 40bis, §2, 1st alinea, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het principe van de zorgvuldige voorbereiding van een administratieve beslissing.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoekster dat krachtens de algemene beginselen van de bewijsvoering het vereist is dat de overheid aan de rechtsonderhorige vraagt zijn versie van de feiten te doen kennen. De overheid mag volgens verzoekster niet a priori die versie van de feiten onbetrouwbaar en daarom overbodig achten. Volgens verzoekster zijn feiten niet genoegzaam bewezen wanneer de overheid niet alle te hare beschikking staande middelen heeft aangewend om tot een juiste voorstelling van de toedracht van de gebeurtenissen te komen (RvS 14 december 1982, nr. 22.747). Verzoekster is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet duidelijk maakt dat de verwerende partij werkelijk, en op ernstige en gedegen wijze, alle elementen heeft onderzocht die werden aangebracht door verzoekster en haar partner om het stabiele karakter aan te tonen van hun relatie. Zij stelt dat zij meerdere stukken heeft bijgebracht bij haar aanvraag, maar dat zij er nog meer had kunnen bijbrengen indien men dit haar zou gevraagd hebben. Verzoekster brengt bij haar verzoekschrift een stukkenbundel bij en stelt dat zij dit ook reeds ter beschikking had ten tijde van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Zij stelt dat de administratieve overheid haar echter geen verdere uitleg gaf over welke documenten zij nodig had om aan te nemen dat hun relatie een stabiel karakter had.

Verzoekster is ook van mening dat het koninklijk besluit van 7 mei 2008 een voorwaarde toevoegt aan de verblijfswet (bedoeld wordt: Vreemdelingenwet), wat volgens haar onwettig is. Zij wijst erop dat in arrest nr. 22 227 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 januari 2009 te lezen staat dat de Dienst Vreemdelingenzaken de stabiele relatie van partners niet kan ontkennen om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen. Verzoekster vervolgt dat de verblijfswet (bedoeld wordt: de Vreemdelingenwet) een recht op gezinshereniging voor de geregistreerde partner voorziet van een EU-burger (artikel 40bis), op voorwaarde dat ze een duurzame en stabiele relatie hebben die al minstens één jaar duurt. Verzoekster stelt dat de wet verder toelaat dat bij koninklijk besluit de criteria moeten bepaald worden om vast te stellen wat een ‘stabiele’ relatie uitmaakt.

Verzoekster wijst erop dat volgens het koninklijk besluit van 7 mei 2008, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing, het stabiele karakter wordt aangetoond indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken in België (of een ander land) hebben samengewoond of indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert minstens twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of via elektronische berichten met elkaar contact onderhiielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer dagen betreffen. Verzoekster wijst erop dat deze laatste voorwaarde onwettig is omdat de verblijfwet (bedoeld wordt: de Vreemdelingenwet) stelt dat een relatie van één jaar voldoende is om van het recht op gezinshereniging te genieten, dat een koninklijk besluit geen strengere voorwaarden kan opleggen dan een wet, aangezien deze laatste hiërarchisch hoger staat.

Verder stelt verzoekster nog dat in casu niet uit de bestreden beslissing blijkt of op een ernstige en grondige wijze is nagegaan of zij en haar partner een stabiele relatie hadden van minstens één jaar. Dat op geen enkel moment een duidelijke uitleg werd gegeven omtrent het soort documenten dat zij moesten kunnen bijbrengen. Zij poneert dat wanneer zij bewijzen bijbracht, hen meegedeeld werd dat dit wel zou volstaan. Verzoekster wijst er nogmaals op dat uit de lijvige stukkenbundel die bij het inleidend verzoekschrift werd gevoegd, blijkt dat zij reeds bij haar aanvraag over voldoende bewijzen beschikte om het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen. Verzoekster wijst erop dat haar partner na de kennismaking nog meermaals naar Thailand is gereisd en dat ook zij een tijd in België verbleven heeft, dat er in totaal vier ontmoetingen zijn geweest voor een totale duur van 81 dagen (zonder de eerste weken van de kennismaking zelf mee te rekenen). Zij vervolgt dat er gedurende maanden voortdurende telefonische contacten zijn geweest tussen hen en dat zij intussen sinds juni 2008 met haar partner samenwoont. Concluderend stelt verzoekster dat de bestreden beslissing van een onzorgvuldige voorbereiding getuigt en duidelijk het duurzaam en stabiele karakter van de relatie miskent door zich te richten op de vereiste van een relatie van minstens 2 jaar.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de aangebrachte bewijzen voor het duurzame en stabiele karakter van de relatie onvoldoende zijn.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partner, burger van de Unie, wenst te beroepen toe om met alle middelen van recht het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen.

In zoverre verzoekster van mening is dat de motivering niet duidelijk maakt dat de verwerende partij alle elementen heeft onderzocht die door haar en haar partner werden aangebracht om het stabiele karakter van de relatie aan te tonen, kan verzoekster niet gevolgd worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster enkele documenten overmaakte ter staving van haar relatie. In de bestreden beslissing valt duidelijk te lezen dat de verwerende partij deze documenten in overweging heeft genomen, doch besloot dat deze onvoldoende waren om het stabiele en duurzame karakter van de relatie aan te tonen.

Waar verzoekster een schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht en tevens ook impliciet een schending van de hoorplicht lijkt aan te voeren, doordat het vereist is dat de overheid aan de rechtsonderhorige zijn versie van de feiten vraagt en dat zij meerdere stukken had kunnen voorbrengen indien dit haar gevraagd werd daar zij alle bewijzen die zij aanbrengt ter gelegenheid van haar inleidend verzoekschrift reeds ter beschikking had ten tijde van de aanvraag, alsook dat de overheid geen verdere uitleg geeft over welke documenten zij nodig had om aan te nemen dat hun relatie een stabiel karakter had, kan zij eveneens niet gevolgd worden.

Verzoekster kan niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging of dat zij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten en bewijzen aan te brengen die haar aanvraag staven. Immers uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 5 november 2008 een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie. Ter gelegenheid van deze aanvraag had verzoekster reeds de mogelijkheid documenten over te maken. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster van de mogelijkheid gebruik maakte en reeds een paspoort overmaakte. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster bij haar aanvraag een bijlage

19ter ontving waarop meegedeeld werd dat zij binnen de drie maanden documenten kon overmaken. Eveneens werd gepreciseerd welke documenten verzoekster nog diende over te maken, meer bepaald 'bewijs elkaar 2 jaar kennen + regelmatige contacten → min. 3 ontmoetingen (45d) in 2 jaar'. Verzoekster maakte van deze gelegenheid gebruik en legde nog enkele foto's en andere documenten neer. Uit voorgaande blijkt dat verzoekster afdoende de kans kreeg haar situatie toe te lichten, alsook dat zij precies wist welke documenten zij diende voor te leggen. Aan de verwerende partij kan geenszins onzorgvuldigheid verweten worden. Waar verzoekster stelt dat zij wel degelijk meerdere stavingsstukken ter hare beschikking had, wijst de Raad erop dat ook van verzoekster kan worden verwacht dat zij zorgvuldig te werk gaat en dat het aldus, zoals reeds gesteld, aan verzoekster toekomt om met alle middelen van recht het duurzame en stabiele karakter van de relatie aan te tonen.

Waar verzoekster stelt dat hen werd meegedeeld dat de door haar neergelegde stukken wel zouden volstaan, beperkt verzoekster zich tot een loutere bewering, die op geen enkele wijze gestaafd wordt. Nogmaals dient gesteld te worden dat indien er al sprake is van onzorgvuldigheid, die enkel bestaat in hoofde van verzoekster, daar zij zelf beweerd over een lijvig stukkenbundel te beschikken op het ogenblik van de aanvraag, doch nagelaten heeft dit neer te leggen.

Waar verzoekster verwijst naar het arrest nr. 22 227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waaruit blijkt dat het koninklijk besluit ondergeschikt is aan de wet en in tegenspraak zou zijn met de wet en waar gesteld wordt dat de stabiele relatie van partners niet ontkend worden om de enkele reden dat de partners elkaar minder lang dan twee jaar kennen, merkt de Raad op dat dit arrest een éénmalig arrest is en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert. Bovendien hebben de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

In de mate waarin verzoekster wetskritiek uit op de voornoemde bepalingen en meent dat er onterecht een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet, wordt opgemerkt dat het niet de bevoegdheid is van de Raad om hierover uitspraak te doen. Weliswaar kan de Raad rekening houdend met artikel 159 van de GW nagaan of het KB van 7 mei 2008 in overeenstemming is met de wet teneinde er al dan niet toepassing van te maken.

De wetgever heeft, onder meer om te voorkomen dat schijnrelaties al te gemakkelijk aanleiding zouden geven tot enig verblijfsrecht, in de wet een aantal strenge - doch objectief verifieerbare - voorwaarden gesteld wat betreft de duur van de relatie en de verplichtingen die de partners dienen aan te gaan. Zo wordt in artikel 40bis gesteld dat er sprake moet zijn van een duurzame en stabiele relatie die al minstens één jaar duurt. Zoals reeds voormeld wordt in het KB van 7 mei 2008 uiteengezet hoe het stabiele karakter van een relatie kan worden aangetoond. Hierbij wordt gesteld dat het stabiele karakter van een relatie onder meer kan worden aangetoond door het bewijs te leveren dat men elkaar al ten minste twee jaar kent, alsook het bewijs levert dat men regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhield en elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet heeft en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Er kan niet worden ingezien waarom het KB van 7 mei 2008 een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. Het KB van 7 mei 2008 bepaalt heel duidelijk dat het gaat over "het elkaar kennen" hetgeen niet gelijkgesteld kan worden met het begrip "duurzame en stabiele relatie". Bijgevolg is de Raad van oordeel dat er geen reden bestaat om geen toepassing te maken van het KB van 7 mei 2008.

Waar verzoekster poogt aan te tonen dat zij wel effectief voldoet aan de voorwaarden gesteld in het KB van 7 mei 2008, dient de Raad er nogmaals op te wijzen dat hij zijn beoordeling niet in de plaats vermag te stellen van die van de administratieve overheid. Op basis van de haar gekende gegevens op het ogenblik van de bestreden beslissing, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze besluiten dat het duurzame en stabiele karakter van de relatie niet voldoende bewezen was. Immers was de verwerende partij niet op de hoogte van het feit dat verzoeksters partner na de kennismaking nog meermaals naar Thailand is gereisd, dat zij nog een tijd in België heeft verbleven, dat er na de kennismaking nog vier ontmoetingen in totaal zijn geweest met een duur van 81 dagen, dat er voortdurende telefonische contacten zijn en zij reeds sinds juni 2008 samenwoont met haar partner, noch van de stukken die verzoekster bijbrengt bij haar inleidend verzoekschrift die voorgaande beweringen dienen te staven, zodat het de verwerende partij ook niet ten kwade kan worden geëuid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

De Raad wenst er nog op te wijzen in zoverre verzoekster van mening is dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet en dit op ernstige wijze kan staven, niets haar belet om opnieuw een aanvraag om een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in te dienen.

Verzoekster maakt een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 40bis, §2, 1ste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38, verzuimt verzoekster in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat het middel betreffende de schending van voormelde bepaling onontvankelijk is.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU